

“ทางเลือก...บนเส้นขนาน”

“...อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน...” เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ดังขึ้น
ทำให้ฉันต้องวางมือจากทุกสิ่งที่ทำอยู่

“สวัสดิ์คะ โทรจากห้องโครงการปลูกถ่ายอวัยวะนะคะ วันนี้จะมี Harvest
Organ ที่โรงพยาบาล จ.อุบลราชธานีคะ รามาฯ ได้ตัดด้วยนะคะ รดจะออก
จากโรงพยาบาลประมาณ 12.00 น. เครื่องจะออกจากสนามบินดอนเมือง
สายการบินนกแอร์ เวลาประมาณ 14.00 น. ค่ะ”

หลังจากวางสายโทรศัพท์ความรู้สึกหลายๆ อย่าง บังเกิดขึ้นในใจฉันทันที และสุดท้ายคือความกังวลใจ เพราะวันนี้ฉันมีนัดทานข้าวมื้อเย็นกับสามีและลูกสาว แต่ภาวะเช่นนี้ฉันไม่มีเวลามากนักสำหรับความกังวลใจ เพราะการทำงานทุกอย่างหลังจากนี้ไปต้องมีข้อจำกัดเรื่องเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เริ่มตั้งแต่มีการเตรียมเครื่องมือ เตรียมน้ำยา เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการผ่าตัด การติดต่อประสานงานกับหน่วยต่างๆ และอีกมากมายที่ต้องทำแข่งกับเวลา ฉันตัดสินใจโทรศัพท์ไปบอกสามี “วันนี้ตอนเย็นเราไม่ว่างแล้วนะ เราต้องไป Harvest ที่ จ.อุบลฯ คงได้กลับตอนค่ำๆ” ความเจ็บคือคำตอบ....ไม่มีเสียงตอบจากปลายสาย ซึ่งเป็นเวลานานมากในความรู้สึก... “แล้วจะให้ทำยังไงได้ล่ะ เธอก็อธิบายให้ลูกฟังเองแล้วกันนะ....” เป็นคำตอบสั้นๆ แต่รู้สึกเจ็บแปลบในใจบอกไม่ถูก เพราะเหตุการณ์นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดขึ้น ฉันต้องผัดนัดกับครอบครัวหลายต่อหลายครั้ง เนื่องจากมีหน้าที่และความรับผิดชอบในงานที่ทำอยู่... “ทำอย่างไรได้ วันนี้ชื่อเราอยู่เวรนี้มา”

เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้หวนรำลึกถึงวัยเยาว์ ฉันเคยได้ยินผู้ใหญ่พูดกันว่า “การประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน มักจะสวนทางเสมอกับการมีครอบครัวที่อบอุ่น” ในยามนั้นได้แต่ฟัง แล้วก็ผ่านไป ในช่วงเวลานั้นฉันไม่ได้คิดอะไรไปไกลถึงเรื่องความสำเร็จในหน้าที่การงานหรอก จนวันที่ฉันเรียนจบจากรั้วรามาศิริราชได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ในห้องผ่าตัดศูนย์การแพทย์ศิริราช ความรู้สึกในวันนั้นมีคำถามให้ตัวเองมากมาย ว่าทำไมงานที่เราทำมันหนักมากมายเหลือเกิน ต้องออกจากบ้านค่ำๆ มีดๆ บ่อยๆ เพราะพันธกิจหลักของห้องผ่าตัดศูนย์การแพทย์ศิริราช คือเป็นห้องผ่าตัดสำหรับการปลูกถ่ายอวัยวะ และการไปผ่าตัดนำอวัยวะออกจากผู้บริจาคอวัยวะที่สมองตายแล้ว หรือที่เราเรียกกันว่า “Harvest Organ” ก็เป็นหน้าที่หลักของพยาบาลห้องผ่าตัดอย่างเราเช่นกัน ซึ่งการไป Harvest Organ นั้นเป็นงานที่ไม่สามารถทราบและเตรียมการล่วงหน้าได้อย่างตารางผ่าตัดทั่วไป トラาปไตที่มีผู้ป่วยสมองตาย และมีความ

Behind The Scene

เรื่องเล่าเร้าพลัง

นางนันทวรรณ เหลืองธาดา
ฝ่ายการพยาบาล ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล

ต้องการบริจาคอวัยวะ ก็เป็นหน้าที่ของเราทันที ภาวะเครียดต่างๆ เหล่านี้ทำให้ฉันคิดว่า ถ้ามีโอกาสฉันคงหาทางเรียนต่อและลาออกจากความเป็นพยาบาลห้องผ่าตัด จนกระทั่งมีเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตฉัน เป็นเหตุการณ์เพียงเล็กน้อย แต่ก็เป็จุดเปลี่ยนทางความคิดที่ยิ่งใหญ่ ในวันนั้นฉันต้องไป Harvest Organ ที่โรงพยาบาลใกล้กรุงเทพฯ โรงพยาบาลหนึ่ง ในการทำงานทุกครั้งของฉัน ฉันไม่เคยสังเกตดูผู้คน หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวเลยสักครั้ง เพราะใจจดจ่ออยู่กับงานที่ทำตรงหน้า กังวลใจว่าจะทำอะไรมิผิดพลาดในขั้นตอนต่างๆ ของการทำงานหรือเปล่า แต่ในวันนั้นฉันเงยหน้าขึ้นมามองไปทางหน้าประตูห้องผ่าตัด ฉันก็ได้พบกับสายตาประมาณ 2-3 คู่กำลังจ้องมองมาที่ฉันอย่างชื่นชม ทันใดนั้นก็มียพยาบาลคนหนึ่งเดินเข้ามาคุยกับฉัน

“น้องนี่เก่งมากเลยนะ ดูคล่องมากๆ เลย”

“ไม่หอรอกะพี่ เราก็ทำไปตามหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด” ฉันตอบ

“ไม่จริงหอรอก อย่างน้อยการผ่าตัดที่ยุ่งมากๆ แบบนี้ พี่คงทำได้ไม่ดีเท่าน้องแน่ๆ”

นั่นเป็นครั้งแรกของฉันสินะ ที่ฉันได้เห็นมุมมองสิ่งที่ตัวเองทำมาตลอดสิบกว่าปี ไม่น่าเชื่อว่างานที่เราทำทุกวันนี้ ที่เราบ่นว่ายุ่ง ว่าเหนื่อย ยังมีเพื่อนร่วมวิชาชีพอีกหลายคนชื่นชมในสิ่งที่เราทำ เพราะเขาไม่เคยมีโอกาสดูได้ทำ หลังจากนั้นความคิดของฉันก็เริ่มเปลี่ยนไป ฉันไม่เคยรู้สึกว่าการอยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ ที่ให้การรักษาโรคที่ยุ่งยากซับซ้อน เป็นเรื่องยุ่งยากในชีวิตของฉันอีกต่อไป ฉันมีความสุขทุกครั้งที่ทำงาน ฉันรู้สึกดีใจที่คนไข้วอดชีวิตจากการทำงานในทุกๆ ครั้งของฉัน ฉันเพิ่งค้นพบคำตอบของคำว่า “การประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน” มันไม่ใช่เพียงแค่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่ใหญ่โตขึ้น หากแต่มันคือ “ความสุข” “ความอึด” ในใจ ที่เกิดขึ้นในทุกๆ วันของการทำงาน อยากจะพัฒนางานที่ทำอยู่ให้ดียิ่งขึ้นไป ความรู้สึกภาคภูมิใจในหน่วยงาน ความรู้สึกภาคภูมิใจในสถาบันต่างหากที่มันคือความหมายของการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่...เส้นทางที่ฉันกำลังเดินอยู่นี้มันช่างตรงข้ามกับความฝันเสียจริงๆ “การประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มักจะสวนทางเสมอกับการมีครอบครัวที่อบอุ่น” ภาวะนี้กำลังจะเกิดขึ้นกับฉันจริงๆ หรือ? ความรู้สึกสับสนมากมายเกิดขึ้นในชีวิต “ฉันต้องทิ้งงานที่รักไปจริงๆ หรือ?” “เมื่อไหร่สามีและลูกจะเข้าใจเราบ้างนะ?” อยากจะถอดใจทิ้งงานที่รักและภาคภูมิใจเพื่อสร้างครอบครัวที่อบอุ่น แต่ในเมื่อชีวิตจริงยังไม่มีทางเลือกใดที่ดีกว่านี้ การมีความสุขที่ได้ทำงานที่รัก ก็ยังคงเป็นทางเลือกที่ฉันยังเลือกเดินอยู่ต่อไป

วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่รู้สึกเหนื่อยมากๆ กับการทำงาน อาจเป็นเพราะสภาวะทางใจที่อ่อนแอของฉันก็เป็นได้ เมื่อเดินทางกลับโดยเครื่องบิน หน้าที่ที่สำคัญของฉันอีกอย่างหนึ่งก็คือ การนำอวัยวะกลับมาเปลี่ยนให้ผู้ป่วยที่มีอวัยวะล้มเหลวระยะสุดท้ายที่กำลังรอคอยอย่างมีความหวัง โดยเมื่อแพทย์ผู้ไป Harvest Organ เห็นว่าตับมีความสมบูรณ์ดี ก็จะให้ฉันโทรแจ้งทีมทางโรงพยาบาลรามารับผู้ป่วยเข้ามาผ่าตัดเปิดแผลรอรับอวัยวะ เพื่อช่วยลดระยะเวลาของการที่ตับจะขาดเลือด ให้ตับใหม่ที่นำมาเปลี่ยนนั้นทำหน้าที่ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ สมดังเจตนารมณ์ของผู้บริจาคอวัยวะ ภาพแรกที่ฉันเห็นทันทีที่ลิฟท์หน้าห้องผ่าตัดเปิดออก มันทำให้ฉันรู้สึกแน่นอยู่ภายใน ทำอะไรไม่ถูกก็สายตาดูหลายคู่ของญาติผู้ป่วย กำลังจ้องมองมาที่กลุ่มพวกเรา สายตาที่เต็มไปด้วยความชอบคุณอย่างจริงใจ เพราะพวกเราคือผู้ที่ไปนำอวัยวะกลับมาเปลี่ยนให้กับคนในครอบครัวอันเป็นที่รักของพวกเขาเอง ความรู้สึกมากมายที่เกิดขึ้นในใจ อยากจะส่งต่อไปยังพวกเขาเหล่านั้น อยากให้กำลังใจ อยากบอกพวกเขาว่า “พวกเราทุกคนจะพยายามเต็มที่ เพื่อให้คนที่เป็นที่รักของเขาได้กลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้ง” สมดังคำที่ว่า “คำว่าให้ ไม่สิ้นสุด” นี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฉันยังเลือกที่จะทำงานที่รักอยู่ต่อไป

ระหว่างทางขับรถกลับบ้าน ในใจรู้สึกกังวลอยู่ตลอดเวลา ถึงเหตุการณ์ข้างหน้าที่กำลังจะประสบ

“แม่จ๋ากลับมาแล้ว!!!”

เสียงลูกสาวเจ็ดย่างดังลั่นบ้าน แล้วรีบวิ่งมาหา ซักถามมากมายตามประสาเด็ก

“แม่จ๋าไปทำอะไรมาคะ?”

“แม่ไปช่วยคุณหมอฟ่าตัดตับมาเปลี่ยนให้คนไข้คะ”

“น่ากลัวไหมคะ?”

“ไม่หรอกลูก เพราะเราทุกคนช่วยเขาเต็มที่ทั้งคุณหม่อ และพยาบาล อีกไม่นานเขาก็จะหายป่วย และได้กลับไปอยู่พร้อมกันพ่อ แม่ ลูก เหมือนหนูใจคะ”

“แล้วหนูเสียใจไหมลูก ที่ไม่ได้ไปทานข้าวนอกบ้านเมื่อตอนเย็น”

ฉันถามกลับด้วยความหวังใจถึงจิตใจของเด็กน้อย

“ไม่เสียใจคะ เราไปกินข้าวกันวันหลังก็ได้ เพราะวันนี้คุณแม่ต้องไปช่วยคนป่วยนี่คะ แล้วแม่จ๋าเหนื่อยไหม?”

เสียงหวานๆ ถามฉันกลับ ก่อนสะอื้นมาจุกอยู่ที่ลำคอ น้ำตาของคนเป็นแม่อย่างฉันเอ่อขึ้นและค่อยๆ ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ประโยคให้กำลังใจเหล่านี้หรือเปล่าที่ฉันอยากได้ยิน น้ำเสียงที่แสดงว่า ลูกเข้าใจว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ ฉันก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยากจะทำทุกๆ บทบาทในชีวิตให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนที่ของพยาบาลที่ดี หน้าที่ของภรรยาที่ดี หรือแม่แต่...หน้าที่ของแม่ที่ดี ฉันอยากสอนให้ลูกรู้ว่า นอกจากการที่เราจะทำอะไรเพื่อตัวเองแล้ว เราต้องเรียนรู้ที่จะเสียสละในการทำอะไรเพื่อคนอื่นด้วย และที่สุดของชีวิตฉันก็คือ การมีความสุขในการได้ทำงานที่รัก และความภาคภูมิใจของสามีและลูกเมื่อมองมายังสิ่งที่ฉันทำ เพราะวันที่ลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สิ่งเหล่านี้จะสอนให้เขาเรียนรู้ที่จะเห็นคุณค่าในตัวเอง และพร้อมที่จะหยิบยื่นสิ่งดีๆ ให้ผู้อื่นต่อไปในอนาคต และที่ลืมไม่ได้ในห้วงคำนึงของฉันคือเจ้าหน้าที่พยาบาลในโรงพยาบาลแห่งนั้น เขาจะรู้ไหมนะว่าการที่เขาแสดงออกให้ฉันได้รับรู้ว่าหน้าที่และความรับผิดชอบของเรา กับชีวิตใหม่ที่ผู้ป่วยได้รับ มีคุณค่าต่อความรู้สึกจนทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดและพลังในการขับเคลื่อนตัวเอง แม้ว่าจะเป็จุดเล็กๆ จุดหนึ่งขององค์กรที่น่าภาคภูมิใจนี้